

Arrest

nr. 180 163 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE DECKER, die *loco* advocaat C. UWASHEMA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten, etnisch Afar te zijn, en op 11 oktober 1967 geboren te zijn te Djibouti. U woonde te Djibouti tot het jaar 1997, en ging nadien naar het land van uw nationaliteit – Eritrea – om er te huwen. Na uw huwelijk vestigde u zich permanent te Rahayta, in Eritrea. U verdiende er de kost als visser. Vertegenwoordigers van de Eritrese autoriteiten kwamen u meermaals zoeken met de bedoeling u naar het leger te sturen, maar u wist dezen steeds te ontwijken. Uw beide broers werden wel opgepakt en het leger in gedwongen. In juli 2014 kwamen soldaten u opnieuw zoeken om u mee te nemen, maar u was op dat moment niet thuis. Uw vader besloot dat u Eritrea diende te verlaten, daar hij niet nog een zoon wou verliezen. Uw vader bracht u in contact met een smokkelaar, die u naar de hoofdstad van Djibouti bracht.

Daar regelde de smokkelaar uw reis naar Europa, en u diende deze regeling af te wachten. Op 12 september 2014 reisde u per vliegtuig van Djibouti naar Duitsland, vanwaar u per trein verder reisde naar België. U kwam te België aan op 13 september 2014 en vroeg asiel aan op 15 september 2014.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient immers vastgesteld dat u uw geopperde, Eritrese nationaliteit en herkomst, absoluut niet aannemelijk heeft weten te maken.

Gevraagd naar de naam van de zoba [ofte 'regio' – grootste administratieve indeling in Eritrea] waarin uw woonplaats Rahayta gelegen is, verklaarde u dat Rahayta in 'zoba Keyh Bahri' gelegen is (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7). Gevraagd of 'Keyh Bahri' de volledige naam van de zoba betreft, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd of u ooit hoorde van 'Debubawi Keyh Bahri', antwoordde u bevestigend, en verklaarde u dat dat uw regio is (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). U herinnerd aan uw verklaring dat de zoba waar u woonde 'Keyh Bahri' heet, antwoordde u – nogmaals uw verklaringen wijzigend – dat uw regio 'Debub Keyh Bahri' heet. Gevraagd in welke nus-zoba [ofte 'sub-regio' – tweede grootste administratieve indeling in Eritrea] Rahayta gelegen is, antwoordde u, vaagweg en de vraag ontwijkend, dat Assab gelinkt is met Rahayta (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd of Rahayta dan gelegen is in de nus-zoba Assab, vroeg u zich – opmerkelijk genoeg – af wat een nus-zoba is. U uitgelegd dat elke zoba in Eritrea opgedeeld is in nus-zoba's, en u opnieuw gevraagd in welke nus-zoba Rahayta gelegen is, antwoordde u Assab. Gevraagd of u daar wel zeker van bent, antwoordde u bevestigend. U erop gewezen dat dit niet zo is, antwoordde u dat het wél zo is (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). Gevraagd of u ooit hoorde van 'Debub Debubawi Keyh Bahri', antwoordde u ontkennend. U erop gewezen dat dat de naam is van de nus-zoba in dewelke Rahayta gelegen is, antwoordde u vaagweg en geenszins overtuigend, dat ze het noemen zoals ze willen, en u enkel hoorde dat Rahayta in 'Debub Keyh Bahri' is. Het dient opgemerkt, zo blijkt ook duidelijk uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat de zoba in dewelke Rahayta gesitueerd is, de zoba 'Debubawi Keyh Bahri' betreft [en niet 'Debub Keyh Bahri' – hetgeen onbestaande is]. De nus-zoba in dewelke Rahayta gelegen is, betreft de nus zoba 'Debub Debubawi Keyh Bahri'. De nus-zoba Assab betreft een geheel andere nus-zoba. **Dat u onwetend blijkt betreffende de administratieve regio in dewelke u leefde te Eritrea, de naam van uw zoba niet correct weet weer te geven, en de naam van de nus-zoba in dewelke Rahayta gelegen is evenmin kent – u herkende zelfs de naam er niet van, wanneer deze u voorgelezen werd – doet reeds ernstig afbreuk aan uw verklaringen betreffende uw Eritrese herkomst –en nationaliteit. Immers, het is geenszins onredelijk te verwachten dat u zou weten in welke administratieve regio te Eritrea u zou gewoond hebben tussen 1997 en 2014. Dat u voorts niet eens bleek te weten wat een nus-zoba eigenlijk is, en dit u moest worden uitgelegd door de protection officer die u hoorde, bevestigt enkel het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen betreffende uw Eritrese herkomst en nationaliteit.**

U verklaarde dat de naam van de stam die de taal Tigrinya spreekt, de Tigre-stam betreft (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). U verklaarde hieromtrent voorts dat 'Tigrinya' de taal betreft, en de stam zowel 'Tigray' als 'Tigre' wordt genoemd, namen die door elkaar gebruikt zouden worden voor dezelfde stam (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd of er ook Tigre zijn die een andere taal spreken, antwoordde u dat ze de 'tigre-taal' spreken. Gevraagd of dat dan een andere taal betreft dan de taal 'Tigrinya', antwoordde u dat ze Tigrinya spreken en voegde u eraan toe dat de term 'Tigre' naar het volk verwijst, en de term 'Tigrinya' naar de taal. Gevraagd of u de 'Jeberti' kent, antwoordde u dat die term verwijst naar de stammen Kunama en Saho. U erop gewezen dat de 'Tigre' een aparte stam betreft met een eigen taal (namelijk de taal 'Tigre' of 'Tigrees'), en dit niet hetzelfde is als de stam 'Tigrinya' die de taal 'Tigrinya' spreekt, verklaarde u dat Tigre en Tigrinya voor u hetzelfde is. **Het dient echter vastgesteld, zo blijkt ook uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat de stammen 'Tigrinya', 'Tigre' en 'Tigray' allen verschillende stammen betreffen. De Tigrinya, die de gelijknamige taal spreken en christen zijn, betreft de grootste etnische groep in Eritrea, en maakt de helft van de Eritrese bevolking uit. De stam 'Tigre' betreft de tweede grootste etnische groep in Eritrea – zo'n 30% van de Eritrese bevolking – en spreekt de gelijknamige taal 'Tigre'. De Tigray tenslotte, betreft een etnische groep in Ethiopië, die eveneens de taal Tigrinya spreekt. De Jeberti – een term die volgens u zou duiden op de etnische groepen Kunama en Saho – betreft evenwel een term die Tigrinya-sprekende moslims benoemt. Uw volledig incorrecte verklaringen dat de taal Tigrinya door de Tigre-stam wordt gesproken, en de vaststelling dat u niet blijkt te weten dat de stammen Tigrinya en Tigre – de twee grootste etnische groepen in Eritrea, die samen zo'n 80% van de Eritrese bevolking uitmaken – verschillende stammen betreffen, die een**

verschillende taal spreken, doet verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de dor u beweerde Eritrese herkomst en nationaliteit. U verklaarde dat u, na uw vertrek uit Eritrea, vanuit België telefonisch in contact stond met uw vrouw en kinderen die nog steeds in Eritrea zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd of u hen opbelt op een vaste lijn, dan wel op een mobiele telefoon, antwoordde u dat er geen vaste lijn is, en u ze belt op een mobiele telefoon (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd naar de internationale landcode die gevormd dient te worden als men vanuit het buitenland naar een Eritrees telefoonnummer belt, antwoordde u '0091', waarna u zichzelf onmiddellijk corrigeerde door te stellen dat het '00291' is. Gevraagd welke het eerste getal is dat na deze internationale landcode dient te worden ingegeven, verklaarde u dat dit '1' is, en nadien '6'. **Het dient echter vastgesteld – zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie – dat, om vanuit het buitenland naar een mobiele telefoon in Eritrea te bellen, de landcode '00291' gevolgd dient te worden door het getal '7'; het getal '7' zijnde de 'Mobile National Destination Code' die dient te worden gevormd – in plaats van een zonecode, zoals het geval is bij een vaste telefoonlijn – om in verbinding te worden gesteld met een Eritrese mobiele telefoon.** U hierop gewezen, antwoordde u echter ontkennend en bleef u er bij dat het een '1' betreft (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). **Deze vaststellingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u telefonisch contact onderhield met uw vrouw in Eritrea.** Gevraagd naar wiens mobiele telefoon u telefoneert, antwoordde u dat het **de mobiele telefoon van uw vrouw** betreft (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd hoe zij een simkaart kocht in Eritrea, en wat ze daartoe moest doen, antwoordde u – de vraag volledig ontwijkend – dat u op zee werkte, u voor uw neven en nichten zorgde, uw broer stierf, en dat uw neef nu verantwoordelijk is voor het werk dat u er vroeger deed [vissen]. U opnieuw gevraagd hoe uw vrouw een simkaart kocht in Eritrea, en wat ze zoal moest doen om een simkaart aan te schaffen, verklaarde u dat dat geen probleem is, en iedereen naar de stad kan gaan om er een te halen. Gevraagd of je daar dan zomaar een simkaart kan kopen in de winkel – of niet – antwoordde u dat er hier [in België] naar papieren wordt gevraagd wanneer men een simkaart koopt, maar dat je het daar [in Eritrea] gemakkelijk kunt kopen. Gevraagd of iedereen in Eritrea die dat wilt, een simkaart kan kopen, dan wel of er restricties zijn, antwoordde u, eerder ontwijkend, dat niet iedereen het financieel vermogen daartoe heeft. **U gevraagd of – los van het financiële vermogen – iedereen die dat wil en het zich kan veroorloven, een simkaart kan kopen, antwoordde u bevestigend.** U gewezen op de vaststelling dat het helemaal zo niet is dat iedereen die wilt, zomaar een simkaart kan kopen in Eritrea, antwoordde u dat de mensen het wel kunnen kopen (zie gehoorverslag CGVS, p. 27). U gewezen op de vaststelling dat men daartoe eerst een aanvraag dient te doen bij de overheid, en een hele procedure doorlopen, verklaarde u dat het 'misschien' zo is, maar je het ook van andere mensen kunt afkopen. **Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, blijkt evenwel dat de aanschaf van een simkaart een tijdrovend proces vereist, waarbij een officiële aanvraag dient te worden ingediend bij een door de regering benoemd comité dat grondig onderzoek doet naar de aanvrager, een proces dat maandenlang kan duren. Verder blijkt dat jongeren en dienstplichtigen geen simkaart kunnen krijgen. Uw verklaringen – namelijk dat je 'gemakkelijk een simkaart kan kopen', 'iedereen naar de stad kan gaan om er een te halen', dat er 'niet naar papieren wordt gevraagd', en dat 'iedereen die het zich veroorloven kan, een simkaart kan kopen' – zijn manifest tegenstrijdig aan de beschikbare informatie toegevoegd aan het administratief dossier, en wijzen op een volledig gebrek aan affiniteit met de Eritrese samenleving. Dat u voorts evenmin op de hoogte blijkt te zijn van het feit dat slechts bepaalde categorieën van burgers in Eritrea in aanmerking komen om een simkaart aan te schaffen, bevestigt enkel dit ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen.** Gevraagd of u ooit in de stad Assab bent geweest, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u verder dat, om te kunnen reizen in Eritrea, een toestemming vereist is van de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gevraagd wat u zoal moest doen om visser te kunnen worden in Eritrea, verklaarde u dat de ouderen u leerden vissen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd of er toestemming vereist is vanwege de Eritrese autoriteiten, om te gaan vissen, antwoordde u ontwijkend dat het jullie land is. Opnieuw gevraagd of men toestemming nodig heeft van de Eritrese autoriteiten om te vissen, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u dat je enkel de toestemming van de ouderen nodig hebt. Gevraagd of men in Eritrea dan niet dient te beschikken over een licentie om te kunnen vissen, antwoordde u dat dat niet vereist was in uw dorp [Rahayta], maar ze dat in steden als Assab en Massawa wel kunnen vragen. **Het dient echter vastgesteld, zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, dat elke vorm van visvangst in Eritrea een licentie vereist – óók recreatieve of lokale visvangst – en dat deze licenties ook gecontroleerd worden door daartoe gemachtigde beambten, zowel bij aanlegplaatsen als op volle zee. Dat u hiervan niet op de hoogte bleek te zijn, en verklaarde dat u zomaar kon vissen zonder officiële vergunning doet verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw geopperde Eritrese herkomst –en nationaliteit.**

Dat u enerzijds verklaarde dat men een toelating nodig heeft om binnen Eritrea te kunnen reizen [hetgeen correct is], en u daarom in uw hele leven nooit naar de nabijgelegen stad Assab bent gegaan, maar u anderzijds niet blijkt te weten dat de visserij in Eritrea streng gereguleerd is, en men een licentie nodig heeft om aan visvangst te kunnen doen in Eritrea, wijst enkel op gebrekkig ingestudeerde kennis, die geenszins weet te overtuigen.

Gevraagd of u het 'coupon-systeem' kent in Eritrea, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat de overheid zaken als rijst, bloem, en tomaten uitdeelt (zie gehoorverslag CGVS, p. 22). Gevraagd of die zaken dan gratis weggeven worden, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat het gratis is, gezien de mensen er geen geld hebben. **Het dient evenwel vastgesteld dat, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, er wel degelijk betaald dient te worden voor deze goederen, en dat – hoewel dit overheidsprogramma de naam 'Eerlijke Prijs' kreeg – de prijzen buitensporig zijn. Opnieuw dient vastgesteld dat uw verklaringen manifest tegenstrijdig zijn aan de beschikbare informatie, en wijzen op een volledig gebrek aan vertrouwdheid met de Eritrese maatschappij.**

U verklaarde dat uw oudste dochter, K., school liep in Eritrea, tot en met de zevende graad van het onderwijs (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd in welke taal er wordt lesgegeven in de graden 6 en 7 van het Eritrese onderwijssysteem, antwoordde u dat dit in de Tigre-regio in de talen Tigrinya en Arabisch is, in de Afar-regio in de talen Afar en Arabisch, en in de Saho-regio in de talen Saho en Arabisch is. Ter bevestiging gevraagd of men dan in graden 6 en 7 les krijgt in de taal Afar of Arabisch, antwoordde u bevestigend. U erop gewezen dat dit incorrect is, en men in graden 6 en 7 in Eritrea geen les meer krijgt in de moedertaal, antwoordde u – zonder meer – dat dat wel zo was in Rahayta. Gevraagd in welke taal men les krijgt in graad 8, antwoordde u het niet te weten. **Het dient evenwel vastgesteld dat – zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie – enkel in graden 1 tot en met 5 [de graden die het niveau 'lagere school' constitueren in Eritrea] les gegeven wordt in de moedertaal, en de onderwijstaal in alle scholen, vanaf de zesde graad, het Engels betreft. Opnieuw dient vastgesteld dat uw verklaringen manifest tegenstrijdig zijn aan de beschikbare informatie, een vaststelling die verder ernstig afbreuk doet aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw geopperde Eritrese herkomst –en nationaliteit.**

Gevraagd naar publieke feestdagen in Eritrea, wist u enkel de onafhankelijkheidsdag te vermelden (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Gevraagd of u nog andere belangrijke publieke feestdagen in Eritrea kent, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of u de feestdag 'martelarendag' kent, antwoordde u dat niet te kennen. Gevraagd of er ook een feestdag bestaat waarop de start van de gewapende strijd voor onafhankelijkheid wordt herdacht, diende u opnieuw het antwoord schuldig te blijven. **Het dient vastgesteld, zo blijkt uit de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, dat de drie belangrijkste feestdagen in Eritrea, de onafhankelijkheidsdag (24 mei), de martelarendag (20 juni) en de herdenking van de aanvang van de Eritrese revolutie betreffen (1 september). Dat u deze, in Eritrea erg belangrijke, feestdagen geenszins blijkt te kennen – zelfs niet wanneer er u expliciet gevraagd werd of u 'martelarendag' kent, dan wel of er ook een feestdag is waarop het begin van de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd wordt herdacht – doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van de door u geopperde Eritrese herkomst en nationaliteit.**

U verklaarde voorts dat er een berg is in Eritrea die 'Nakfa' heet, dat dat een berg is waar Eritrese soldaten verbleven ten tijde van de strijd tegen het Ethiopisch leger, en de Eritrese munteenheid – de Nakfa – naar deze berg genoemd is (zie gehoorverslag CGVS, p. 24). Gevraagd of Nakfa enkel de naam is van een berg en de munteenheid, dan wel of er nog andere zaken zijn die Nakfa genoemd worden, antwoordde u herhalend dat Nakfa de naam is van een grote berg in Eritrea en het geld naar deze berg genoemd is. Gevraagd of er ook een stad, dorp of regio met de naam 'Nakfa' bestaat, antwoordde u ontkennend, en verklaarde u enkel de berg Nakfa te kennen. **Opnieuw dient vastgesteld dat uw verklaringen manifest tegenstrijdig zijn met de beschikbare informatie, en wijzen op gebrekkige en slecht ingestudeerde kennis van het land Eritrea, die u volledig door de mand doet vallen. Immers, Nakfa is wel degelijk een stad en geen berg, die ook wel 'de hoofdstad van de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd' wordt genoemd, tevens de hoofdstad van de gelijknamige nus-zoba 'Nakfa'. Dat u opperde dat Nakfa enkel een berg zou zijn, en u geen enkele stad, dorp of regio kent met deze naam, overtuigt allerm minst en wijst enkel op (foutief) ingestudeerde kennis.**

U verklaarde dat u Eritrea verliet met behulp van een smokkelaar die u naar Djibouti bracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). U verklaarde voorts Djibouti per vliegtuig te hebben verlaten op 12 september 2014 (zie gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). Gevraagd welke documenten u gebruikte om te reizen, antwoordde u dat er u een paspoort gegeven werd, en er u gezegd werd dat alles geregeld zou worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 20). Gevraagd van welk land het paspoort was waarmee u reisde, verklaarde u het niet te weten.

U wist wel aan te geven dat uw eigen naam en geboortedatum erin vermeld stonden. Gevraagd of het een Djiboutiaans paspoort was, antwoordde u 'misschien'. Gevraagd of er visa in het paspoort stonden, antwoordde u het niet te weten. U gesteld dat u zo'n zaken toch moest weten, voor het geval er u vragen zouden worden gesteld bij een eventuele grenscontrole, antwoordde u dat u niet zou geweten hebben wat u gezegd zou hebben in dat geval. Gevraagd of u enige scholen kent in de hoofdstad in Djibouti, verklaarde u dat er een school is met de naam 'Ambouli', alsook een school die Bolos heet (zie gehoorverslag CGVS, p. 28). Gevraagd of men Engels kan studeren in de school 'Ambouli', antwoordde u bevestigend. Gevraagd of u ooit, in uw hele leven, een visumaanvraag deed om op legale wijze naar een Europees land te reizen, antwoordde u – tegenstrijdig aan uw eerdere verklaring, namelijk dat u niet weet of er visa stonden in het paspoort waarmee u gereisd heeft – dat de persoon die u hier bracht [de smokkelaar] dat voor u deed. U geconfronteerd met de vaststelling dat er visuminformatie in uw administratief dossier terug te vinden valt, vanwege de Franse autoriteiten, en gevraagd of u daarover iets kunt vertellen, antwoordde u er niets van te weten. U geconfronteerd met deze visuminformatie, waaruit blijkt dat een visum aangevraagd werd op uw naam om naar Frankrijk te reizen, en u geconfronteerd met het Djiboutiaans paspoort op uw naam en geboortedatum, stelde u van niets te weten. U erop gewezen dat uit deze visuminformatie eveneens blijkt dat u leraar Engels was in de school 'Ambouli' te Djibouti, verklaarde u er opnieuw niets van te weten. Gevraagd waar deze informatie – waaruit blijkt dat een persoon met dezelfde naam, geboortedatum en geboorteplaats als u, in juli 2014 een visum verkreeg om naar Frankrijk te reizen – dan vandaan komt, verklaarde u niet te weten wie die persoon zou zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 29). Gevraagd of dit dan niet het paspoort is waarmee u naar Duitsland reisde, antwoordde u evenwel onbeslist door te stellen dat u niet naar het paspoort gekeken zou hebben. Deze verklaring is geenszins geloofwaardig. Immers, indien u werkelijk naar Duitsland gereisd zou hebben met behulp van frauduleuze documenten, is het geenszins onredelijk te verwachten dat u geverifieerd zou hebben onder welke identiteit en nationaliteit u reisde – immers: in geval van controle zou u anders meteen door de mand vallen indien u gevraagd werd wie u bent en welke nationaliteit u bezit. Dat u 'niet naar het paspoort' gekeken zou hebben, is dan ook geenszins aannemelijk. Uw tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen betreffende de wijze waarop u naar Duitsland reisde en de documenten die u daartoe gebruikte, alsook de visuminformatie en het Djiboutiaans paspoort in uw administratief dossier, bevestigen enkel de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen de Eritrese nationaliteit te bezitten en tussen 1997 en 2014 permanent in Eritrea te hebben gewoond.

Het geheel aan bovenstaande verklaringen indachtig, dient geconcludeerd dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde Eritrese herkomst en nationaliteit. Door de ware toedracht aangaande uw werkelijke herkomst, uw werkelijke verblijfplaats vanaf uw geboorte tot aan uw komst naar België, en uw werkelijke nationaliteit – hetgeen de kern van uw asielrelaas raakt – te verzwijgen, maakt u niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u niet aannemelijk kunnen maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

U legde ter staving van uw geopperde Eritrese nationaliteit, een Eritrese identiteitskaart neer. Er dient gewezen op de grote schaal van corruptie, zowel binnen als buiten Eritrea, wat betreft alle vormen van Eritrese identiteitsdocumenten (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), hetgeen het nagenoeg onmogelijk maakt de authenticiteit van Eritrese documenten na te gaan. Wat betreft de door u neergelegde identiteitskaart in het bijzonder, was het onmogelijk uit te maken of dit een authentiek document zou betreffen, dan wel niet (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het geheel aan bovenstaande vaststellingen indachtig, alsook gegeven de reeds vermelde grote schaal van corruptie, zowel binnen als buiten Eritrea, wat betreft alle vormen van Eritrese identiteitsdocumenten, dient vastgesteld dat de door u neergelegde identiteitskaart, bovenstaande vaststellingen niet weet te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u noch direct, noch indirect, teruggeleid mag worden naar Eritrea, daar er geen geloof gehecht wordt aan uw verklaring te beschikken over de Eritrese nationaliteit, en van Eritrea afkomstig te zijn."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 juli 2016 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Zijn onwetendheid omtrent de administratieve regio's, de stammen en de gesproken talen in Eritrea wijt hij aan het feit *"dat hij op 30-jarige leeftijd in Eritrea is gaan wonen, dat hij slechts tot een zeer jonge leeftijd (12 à 14 jaar) naar school is geweest en bovendien werkte als visser in Eritrea"*. Hij acht het *"gelet op het gebrek aan onderwijs en gebrek aan contact met/omgang in een milieu waarin hij zulke informatie zou te weten zijn gekomen, niet verwonderlijk dat verzoeker zulke informatie niet kent"*. Volgens verzoeker werd geen rekening gehouden *"met de achtergrond van verzoeker en het feit dat hij niet school liep in Eritrea (waar men over het algemeen leert over de administratieve indeling van het land) en evenmin een beroep uitoefende of een levensstijl leidde die hem ertoe verplichtte/ hem toeliet zulke informatie te kennen"*. Hij stelt tevens dat *"uit studies blijkt dat: 'Relying on memory of dates and other specific details to establish the credibility of people seeking protection is not in line with the psychological literature'"*.

Dat hij de internationale landcode niet kent, is volgens verzoeker *"niet verwonderlijk (...) enerzijds omwille van zijn lage studies en anderzijds omwille van het feit dat eens nummers opgeslagen zijn in een toestel, over het algemeen mensen de nummers niet memoriseren"*. Wat het verkrijgen van een simkaart betreft, verwijst hij naar een rapport van 2015 van Human Rights Council waaruit zou blijken *"dat het inderdaad moeilijk is om een simkaart te bekomen in Eritrea, maar niet onmogelijk. Meer nog, uit de informatie blijkt dat dit zeker moeilijk was tot 2011, waaruit kan worden afgeleid dat het sinds 2011 het verkrijgen van simkaarten minder strikt zou zijn geweest."* Hij meent dat zijn antwoord dan ook *"niet onjuist"* is, temeer gezien niet werd doorgevraagd, *"in de zin dat indien het zijn vrouw is die zelf om een simkaart ging of zijn neef, beide oudere personen met een verblijfsrecht in het land, dit inderdaad makkelijker zou zijn geweest in tegenstelling tot jongere personen of andere categorieën personen"*.

Verzoeker legt uit dat hij *"zonder licentie werkte en daarom niet vertrouwd was met de regelgeving omdat hij laaggeschoold is en duidelijk geen vergunning heeft gevraagd alvorens als visser te werken waardoor hij bijgevolg ook niet op de hoogte is geweest met de verschillende regelgevingen"*.

Dat hij evenmin vertrouwd was met het *"coupon-systeem"* wijt hij aan het feit dat hij hier geen gebruik van maakte *"des te meer aangezien het systeem uit studies helemaal anders dan voorgesteld bleek te zijn"*.

Hij stelt dat hij *"zelf niet naar school is geweest in Eritrea en de vraag omtrent de talen waarin les gegeven wordt bijgevolg onjuist door hem werd beantwoord"* en dat *"zijn dochter over een groot deel van haar schoolcarrière (5 van de 7 jaren) les kreeg in Tigrinya en Arabisch"*.

Wat de feestdagen en *"Nafka"* betreft, stelt verzoeker dat er informatie van hem wordt verwacht die hij niet kent en dat de commissaris-generaal *"te hoge verwachtingen"* heeft van verzoeker *"zonder rekening te houden met zijn persoonlijke levensloop"*. Hij meent dat er verschillende elementen gevraagd worden *"die hij niet kon weten als een laaggeschoolde visser die slechts sinds dat hij 30 jaar was in het land woonde"*, waardoor hij *"een groot cultureel achtergrond van het land gemist heeft en geen levensstijl had die hem toeliet bepaalde genuanceerde informatie omtrent het land te verschaffen"*.

Verzoeker gaat in op de mensenrechtensituatie in Eritrea en citeert hiervoor uit informatie van Human Rights Watch.

Verzoeker vaagt de bestreden beslissing te hervormen, minstens te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen bewijskrachtige identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar hij gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom hij gevlucht is.

2.4. *In casu* legt verzoeker een Eritrese identiteitskaart neer, maar uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de grote schaal van corruptie het nagenoeg onmogelijk maakt de authenticiteit van Eritrese documenten na te gaan. Deze volstaan dan ook niet om de Eritrese nationaliteit aan te tonen en dienen ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen.

2.5. Verzoekers verklaringen kunnen echter evenmin zijn beweerde Eritrese nationaliteit aantonen. Aangezien verzoeker verklaart de Eritrese nationaliteit te hebben, op 11 oktober 1967 geboren te zijn in Djibouti en van 1997 tot 2014 (van 30-jarige leeftijd tot 47-jarige leeftijd) in Rahayta, Eritrea, te hebben gewoond, kan van verzoeker de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat hij de laatste 17 jaar voor zijn vlucht in Rahayta, Eritrea, heeft gewoond. Ook al wordt niet verwacht dat verzoeker over een gedetailleerde kennis beschikt over alle geografische en maatschappelijke aspecten van Somalië, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker zijn herinneringen aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Dit klemmt te meer nu verzoeker als volwassen man naar Eritrea vertrok en dus bekend is geworden met alle administratieve en andere verplichtingen. Verzoekers geografische en maatschappelijke kennis zijn echter ernstig ontoereikend.

2.6. Zo bleek verzoeker onwetend over de administratieve regio in van zijn dorp, over de naam van de zoba en de nus-zoba waar Rahayta gelegen is, en herkende hij zelfs de nus-zoba niet wanneer deze hem werd genoemd (gehoor, p. 6-7, 27). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet eens wist wat een nus-zoba eigenlijk is (gehoor, p. 7).

2.7. Voorts legde hij foutieve verklaringen af over de etnische groepen in Eritrea en wist hij niet dat de stammen Tigrinya en Tigre - nochtans de twee grootste etnische groepen in Eritrea, die samen zo'n 80% van de Eritrese bevolking uitmaken - verschillende stammen betreffen, die een verschillende taal spreken (gehoor, p. 4-5).

2.8. Hij beweerde verder verkeerdelijk dat men eerst '00291' en dan '1' en '6' moet ingeven om vanuit België een mobiele telefoon te bellen (gehoor, p. 12), terwijl uit de informatie in administratief dossier blijkt dat de landcode '00291' gevolgd dient te worden door de 'Mobile National Destination Code' '7', in plaats van een zonecode, om in verbinding te worden gesteld met een Eritrese mobiele telefoon. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker de internationale landcode niet kent *"enerzijds omwille van zijn lage studies en anderzijds omwille van het feit dat eens nummers opgeslagen zijn in een toestel, over het algemeen mensen de nummers niet memoriseren"*, merkt de Raad op dat verzoeker niet verweten wordt de Eritrese landcode niet te kennen, doch wel dat wordt vastgesteld dat verzoeker aangaf dat men eerst '00291' en dan '1' en '6' moet ingeven om een mobiele telefoon te bereiken, terwijl de landcode '00291' in werkelijkheid gevolgd dient te worden door de 'Mobile National Destination Code' '7'.

2.9. Verzoekers verklaringen dat men *"gemakkelijk een simkaart kan kopen"*, dat *"iedereen naar de stad kan gaan om er een te halen"*, dat er *"niet naar papieren wordt gevraagd"* en dat *"iedereen die het zich veroorloven kan, een simkaart kan kopen"* (gehoor, p. 12) eveneens tegenstrijdig met voornoemde informatie waaruit blijkt dat de aanschaf van een simkaart een tijdrovend (soms maandenlang) proces vereist, waarbij een officiële aanvraag dient te worden ingediend bij een door de regering benoemd comité dat grondig onderzoek doet naar de aanvrager, en dat jongeren en dienstplichtigen geen simkaart kunnen krijgen, alsook met het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van 2015 van Human Rights Council waaruit volgens verzoeker blijkt *"dat het inderdaad moeilijk is om een simkaart te bekomen in Eritrea, maar niet onmogelijk"*.

2.10. Verzoeker bleek evenmin op de hoogte van het feit dat elke vorm van (ook recreatieve of lokale) visvangst in Eritrea een licentie vereist en dat dit gecontroleerd wordt door daartoe gemachtigde beampten, zowel bij aanlegplaatsen als op volle zee (gehoor, p. 13). Dat hij *"zonder licentie werkte en daarom niet vertrouwd was met de regelgeving omdat hij laaggeschoold is en duidelijk geen vergunning heeft gevraagd alvorens als visser te werken"*, zoals beweerd wordt in het verzoekschrift, kan zijn gehele onwetendheid geenszins verschonen, temeer gezien uit zijn verklaringen blijkt dat hij leerde vissen van de ouderen (*"Voor mij, ouderen deden hetzelfde werk. Om het te leren, ze nemen je mee. Zo werd ik het geleerd."*; gehoor, p. 13), die hem bijgevolg logischerwijze voor de verplichte licenties en controles gewaarschuwd zouden hebben.

2.11. Verzoeker wist verder niet dat er bij het 'coupon-systeem' in Eritrea betaald dient te worden en dat de prijzen buitensporig zijn (gehoor, p. 22), hoewel dit overheidsprogramma de naam 'Eerlijke Prijs' kreeg. Dat verzoeker hier zelf geen gebruik van maakte, zoals gesteld in het verzoekschrift, weerhoudt verzoeker er niet van om basiskennis te hebben van belangrijke maatschappelijke elementen in zijn omgeving, ook diegene waarmee hij geen eigen concrete ervaring heeft, temeer gezien verzoeker wel bleek te weten dat men een toelating nodig heeft om binnen Eritrea te kunnen reizen, iets dat hij ook nooit gedaan heeft, en meende dat 'Nafka' een berg was waar Eritrese soldaten verbleven ten tijde van de strijd tegen het Ethiopisch leger, iets dat geenszins tot zijn persoonlijke en directe leefwereld behoort. Bovendien kan van een middenstander, verzoeker was visser, wel verwacht worden dat hij meer dan bekend is met een dergelijk programma.

2.12. Verzoeker beweerde dat zijn oudste dochter, K., school liep in Eritrea, tot en met de zevende graad van het onderwijs en dat dit in de Tigre-regio in de talen Tigrinya en Arabisch is, in de Afar-regio in de talen Afar en Arabisch, en in de Saho-regio in de talen Saho en Arabisch is (gehoor, p. 17). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat enkel in graden 1 tot en met 5 les gegeven wordt in de moedertaal, en dat de onderwijstaal in alle scholen, vanaf de zesde graad, het Engels betreft. De uitleg in het verzoekschrift dat hij *"zelf niet naar school is geweest in Eritrea en de vraag omtrent de talen waarin les gegeven wordt bijgevolg onjuist door hem werd beantwoord"* en dat *"zijn dochter over een groot deel van haar schoolcarrière (5 van de 7 jaren) les kreeg in Tigrinya en Arabisch"* kan het

voorgaande niet verschonen, temeer gezien verzoeker niet aangaf het niet te weten, doch wel zonder twifelen foutieve antwoorden gaf (*"Je kan leren tot 7 jaren, je leert er Afar en Arabisch. Hoger dan 7, dat is in de steden. Arabisch is het voornaamste. Ze deed het zevende, nu is ze thuis. In Tigre-regio is het in Tigrinya en arabisch. In Afar regio in Arabisch en Afar. In Saho regio, Saho en Arabisch."*; gehoor, p. 17) en zelfs, na confrontatie met de objectieve informatie, bleef beweren dat het in Rahayta anders is (gehoor, p. 17).

2.13. Gevraagd naar publieke feestdagen in Eritrea, kon verzoeker enkel de onafhankelijkheidsdag vermelden, maar kende hij de martelarendag (20 juni) en de herdenking van de aanvang van de Eritrese revolutie betreffen (1 september) niet, zelfs niet wanneer er hem expliciet gevraagd werd of hij 'martelarendag' kent, dan wel of er een feestdag is waarop het begin van de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd wordt herdacht (gehoor, p. 23-24).

2.14. Ten slotte beweerde verzoeker dat 'Nafka' een berg is waarnaar de Eritrese munt genoemd is (gehoor, p. 24), terwijl 'Nakfa' een stad is, en geen berg, die ook wel 'de hoofdstad van de Eritrese onafhankelijkheidsstrijd' wordt genoemd, tevens de hoofdstad van de gelijknamige nus-zoba 'Nakfa'.

2.15. Uit voorgaande kan slechts overduidelijk worden afgeleid dat verzoeker niet bekend is met Eritrea en er ook niet heeft gewoond. Zijn verklaringen over de gedwongen rekrutering, die zich in Eritrea zou hebben afgespeeld, zijn niet enkel zonder grond maar ook ongeloofwaardig.

2.16. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker *"dat hij op 30-jarige leeftijd in Eritrea is gaan wonen, dat hij slechts tot een zeer jonge leeftijd (12 à 14 jaar) naar school is geweest en bovendien werkte als visser in Eritrea"*. Hij acht het *"gelet op het gebrek aan onderwijs en gebrek aan contact met/omgang in een milieu waarin hij zulke informatie zou te weten zijn gekomen, niet verwonderlijk dat verzoeker zulke informatie niet kent"*. Volgens verzoeker werd geen rekening gehouden *"met de achtergrond van verzoeker en het feit dat hij niet school liep in Eritrea (waar men over het algemeen leert over de administratieve indeling van het land) en evenmin een beroep uitoefende of een levensstijl leidde die hem ertoe verplichtte/ hem toeliet zulke informatie te kennen"*. Hij stelt tevens dat *"uit studies blijkt dat: "Relying on memory of dates and other specific details to establish the credibility of people seeking protection is not in line with the psychological literature"*. Wat de feestdagen en "Nafka" betreft, stelt verzoeker dat er informatie van hem wordt verwacht die hij niet kent en dat de commissaris-generaal *"te hoge verwachtingen"* heeft van verzoeker *"zonder rekening te houden met zijn persoonlijke levensloop"*. Hij meent dat er verschillende elementen gevraagd worden *"die hij niet kon weten als een laaggeschoolde visser die slechts sinds dat hij 30 jaar was in het land woonde"*, waardoor hij *"een groot cultureel achtergrond van het land gemist heeft en geen levensstijl had die hem toeliet bepaalde genuanceerde informatie omtrent het land te verschaffen"*.

2.17. De Raad benadrukt dat voornoemde flagrante onwetendheden en fouten verzoekers herkomst uit zijn beweerde regio wel degelijk volledig loochenen. Het is niet ernstig dat verzoeker nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld, zoals onder meer de zoba en nus-zoba waar hij woonde, de belangrijkste etnische groepen in zijn land, de licentie die hij nodig had voor zijn levensonderhoud als visser en de publieke feestdagen in zijn land. Voorts kan redelijkerwijs ook van een persoon met *"beperkte scholing"* worden verwacht dat hij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

2.18. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.20. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.21. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.22. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Eritrea niet aantoont, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Eritrea.

2.23. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. De verwijzingen in het verzoekschrift naar de mensenrechtensituatie en naar informatie van Human Rights Watch zijn dan ook niet nuttig. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielprocedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.24. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.25. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.26. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK